

даръци, дъщеря си за жена и цезарско достойнство. Тервелъ се съгласилъ и приелъ слѣдъ това Юстинияна съ голѣми почести. На слѣдната (705) година Тервелъ потеглилъ съ силна войска отъ българи и славяни и се явилъ заедно съ Юстинияна съвсѣмъ неочаквано подъ стѣнитѣ на Цариградъ. Слѣдъ тридневни безплодни прѣговори Юстиниянъ сполучилъ да се промъкне съ помощта на старитѣ си привърженици въ града, произвелъ страшно смущение и кръвопролитие и завладѣлъ столицата, безъ участието на българската войска. Българскиятъ господарь стоялъ нѣколко мѣсеци подъ стѣнитѣ на града, до като Юстиниянъ унищожилъ всичкитѣ си врагове и се почувствувалъ заякченъ на прѣстола. Тогава императорътъ се отплатилъ на Тервеля: дъщеря си той не му далъ за жена, но другитѣ си обѣщания изпълнилъ точно. Въ една отъ главнитѣ зали на Цариградския дворецъ, въ която императоритѣ произвеждали вишитѣ си чиновници въ по-горенъ чинъ, Юстиниянъ поставилъ Тервеля на тронъ до себе си и го намѣтналъ съ цезарска мантия, съ което призналъ царското достойнство на българския господарь; а слѣдъ това го наградилъ съ богати подаръци. Тервелъ сложилъ на земята щита, който носѣлъ въ военно врѣме и бичътъ, съ който си служелъ при яздене на конь, императорътъ ги покрилъ съ пари; слѣдъ това сложилъ копието си на земята, послѣ го издигналъ и забилъ, императорътъ покрилъ това пространство съ копринени платове; като напълнилъ ковчези съ злато и сребро, Тервелъ раздавалъ на войниците си: дѣсната имъ ржка пълнелъ съ злато, а лѣвата—съ сребро. Вънъ отъ многобройнитѣ подаръци императорътъ се задължилъ да плаща ежегоденъ данъкъ на българитѣ и имъ отстъпалъ земята „Загора“. Това събитие повдигнало високо значението на българската държава не само прѣдъ очитѣ на Византия, но и прѣдъ очитѣ на незавзетитѣ още славянски племена на полуострова, които чувствували вече известна близостъ къмъ българската държава, защото тя се състояла още тогава много повече отъ славяни, отколкото отъ българи.